

Jurisprudentie

ARBEIDSRECHT

College van Arbiters KNVB 6 maart 2019

Arbitraal vonnis nr. 1502 (Johannes Hermanus Visser (Visser)/Roda J.C. B.V. (Roda J.C.))

Inleiding

Visser is per 1 juli 2017 bij Roda J.C. in dienst getreden in de functie van assistent-trainer/coach voor de duur van een jaar. De arbeidsovereenkomst is per 1 juli 2018 met twee jaar verlengd en zou van rechtswege eindigen op 30 juni 2020. In de arbeidsovereenkomst is in artikel 14.6 opgenomen dat Roda J.C. verplicht is de arbeidsovereenkomst met Visser met onmiddellijke ingang te beëindigen als Roda J.C. om welke reden dan ook afscheid besluit te nemen van de huidige hoofdtrainer Robert Molenaar (hierna: Molenaar), tenzij partijen de arbeidsovereenkomst wensen voort te zetten. Voorafgaand aan de totstandkoming van de arbeidsovereenkomst heeft Visser bij mail van 17 mei 2018 aan Roda J.C. kenbaar gemaakt dat het belangrijk is dat Roda J.C. de arbeidsovereenkomst beëindigt, omdat hij anders geen uitkering krijgt. Tevens heeft Visser toen, naast de uiteindelijk overeengekomen bepaling, een alternatief voor artikel 14.6 voorgelegd, inhoudende dat Visser het recht heeft de arbeidsovereenkomst te allen tijde zonder verdere kosten te beëindigen. Dit alternatief is in de arbeidsovereenkomst opgenomen.

In maart 2019 heeft Roda J.C. Molenaar op non-actief gesteld, waarna Visser heeft aangegeven niet langer voor Roda J.C. te willen werken. Op 25 maart 2019 heeft Roda J.C. Visser gemaild dat Roda J.C. ervan uitging dat Visser zijn werkzaamheden zou hervatten en met Roda J.C. in gesprek zou gaan over een tussentijdse beëindiging van het dienstverband. Wat Roda J.C. betreft kon de arbeidsovereenkomst worden voortgezet. Indien Visser bij Roda J.C. wilde vertrekken, kon hij de arbeidsovereenkomst opzeggen of ter zake een voorstel doen. Visser wees daarop naar het bepaalde in artikel 14.6 van de arbeidsovereenkomst. Op 27 maart 2019 vroeg Roda J.C. per mail aan Visser of hij zijn arbeidsovereenkomst wenste voort te zetten of, als Visser dit niet wilde, zou instemmen met de opzegging van de arbeidsovereenkomst door Roda J.C. Op 5 april 2019 heeft Visser Roda J.C. duidelijk gemaakt dat hij zijn dienstverband

niet meer wenste voort te zetten als gevolg van de handelwijze van Roda J.C. In geschil is of op Roda J.C. de verplichting drukt om op grond van artikel 14.6 de arbeidsovereenkomst op te zeggen en welke overige gevolgen de tussen partijen ontstane situatie dient te hebben.

Bij verzoekschrift van 3 mei 2019 heeft Visser de Arbitragecommissie van de KNVB (hierna: Arbitragecommissie) primair verzocht Roda J.C. te bevelen de arbeidsovereenkomst tussen partijen met onmiddellijke ingang op te zeggen en subsidiair de arbeidsovereenkomst op een zo kort mogelijke termijn te ontbinden, onder toekenning van loon over de resterende contractswaarde als vergoeding voor Visser. Voorts heeft Visser verzocht Roda J.C. te veroordelen tot betaling van een transitievergoeding en het salaris vanaf de maand april 2019 tot het moment waarop de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig is geëindigd, alsmede Roda J.C. te veroordelen in de kosten van de procedure.

Beoordeling

De Arbitragecommissie oordeelt dat vast is komen te staan dat Visser de arbeidsovereenkomst niet meer wenste voort te zetten als gevolg van de non-actiefstelling van Molenaar door Roda J.C., maar dat dit pas voor het eerst op 5 april 2019 door Visser is duidelijk gemaakt. In de periode daarvoor heeft Visser enige twijfel laten bestaan. Ten opzichte van het primair verzochte oordeelt de Arbitragecommissie dat op Roda J.C. niet de verplichting rust de arbeidsovereenkomst met Visser op te zeggen. Hiertoe overweegt de Arbitragecommissie dat Roda J.C. ter zitting heeft gesteld dat de arbeidsovereenkomst met Molenaar niet is beëindigd en partijen bovendien op korte termijn nog met elkaar overleggen over de invulling van een mogelijke gezamenlijke toekomst, waarbij een voortzetting van het trainerschap niet is uitgesloten. De non-actiefstelling van Molenaar is naar het oordeel van de Arbitragecommissie in dat licht niet aan te merken als afscheid nemen zoals bedoeld in artikel 14.6 van de arbeidsovereenkomst. Daarnaast kent het Nederlandse arbeidsrecht geen verplichting tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst door een werkgever en heeft Visser bovendien niet gereageerd op de mail van Roda J.C. of hij zou instemmen met de opzegging van de arbeidsovereenkomst door Roda J.C. Naar het oordeel van de Arbitragecommissie hoefde van Roda J.C. in de gegeven om-

standigheden niet te worden verlangd dat zij eenzijdig de arbeidsovereenkomst met onmiddellijke ingang zou opzeggen, maar lag veeleer voor de hand dat in goed onderling overleg tot een minnelijke beëindiging van de arbeidsovereenkomst zou worden gekomen, zulks alsdan op uitdrukkelijk initiatief van Roda J.C.

Ten opzichte van het subsidiair verzochte overweegt de Arbitragecommissie dat sprake is van omstandigheden die van dien aard zijn dat billijkheidshalve de arbeidsovereenkomst dadelijk of na korte tijd behoort te eindigen. Visser wenst immers de arbeidsovereenkomst niet meer voort te zetten nu Molenaar niet feitelijk de functie van hoofdtrainer uitoefent. De Arbitragecommissie ontbindt derhalve de arbeidsovereenkomst per 1 juli 2019 op grond van het bepaalde in artikel 7:671c lid 1 BW. Gelet op de specifieke omstandigheden van het geval, meent de Arbitragecommissie dat Visser geen nadere ontbindingsvergoeding toekomt. Dat Visser de arbeidsovereenkomst met Roda J.C. niet verder wenst voort te zetten nu Molenaar op non-actief is gesteld, brengt niet redelijkerwijs met zich mee dat Roda J.C. is gehouden de resterende contractswaarde als beëindigingsvergoeding aan Visser uit te keren. Daarbij speelt een rol dat Roda J.C. en Molenaar initieel een arbeidsovereenkomst tot 1 juli 2019 waren overeengekomen en het medio 2018 derhalve niet helder was dat Molenaar en Visser gedurende de gehele contractuele periode van Visser zouden samenwerken. Daarnaast zijn partijen niet uitdrukkelijk overeengekomen dat in de ontstane omstandigheid de resterende contractswaarde aan Visser zou dienen te worden uitgekeerd. Dit is ook nimmer door Roda J.C. aan Visser is toegezegd. Visser stelt dat hij ervan uitging dat artikel 14.6 uitbetaling van de resterende contractswaarde steeds heeft geïmpliceerd, maar de Arbitragecommissie acht dit niet aannemelijk. In de mail van 17 mei 2018 is niets gemeld over het belang van de resterende contractswaarde bij een eerder door Visser gewenst einde, terwijl wel is gesproken over het belang van het verkrijgen van een uitkering. Bovendien gold voor Visser als alternatief voor de uiteindelijk in de arbeidsovereenkomst opgenomen clause dat hij zelf zonder nadere kosten de arbeidsovereenkomst met werkgever tussentijds kon beëindigen. De Arbitragecommissie ziet niet in dat indien dat alternatief zou hebben gegolden, dit zou hebben ingehouden dat Roda J.C. wel de volledige resterende contractswaarde aan Visser zou dienen te betalen. Nu de Arbitragecommissie geen nadere beëindigingsvergoeding zal toekennen, wordt Visser in de gelegenheid gesteld binnen zeven dagen na dagtekening van dit vonnis het ontbindingsverzoek van de arbeidsovereenkomst in te trekken.

De Arbitragecommissie wijst het verzoek tot betaling van een transitievergoeding af, omdat Visser om ontbinding heeft verzocht en niet gesteld of gebleken is dat de beëindiging van de arbeidsovereenkomst het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten van Roda J.C. Het verzoek Roda J.C. te veroordelen tot betaling van het salaris vanaf 1 april 2019 kent de Arbitragecommissie

wel toe. Visser was ondanks de gemaakte afspraken gedwongen na de non-actiefstelling van Molenaar tezamen met een andere hoofdtrainer zijn werkzaamheden te verrichten. Dit brengt volgens de Arbitragecommissie met zich mee dat Roda J.C. gedurende een redelijke periode waarin partijen over de minnelijke beëindiging van de arbeidsovereenkomst dienen te overleggen, het salaris aan Visser dient door te betalen. De Arbitragecommissie veroordeelt Roda J.C. om het reguliere loon exclusief kostenvergoedingen tot 1 juli 2019 te voldoen. Voor zover het loon niet tijdig is betaald wordt de wettelijke verhoging gedurende 7 dagen na dagtekening gematigd tot nihil en daarna tot 20%. Daarnaast wordt wettelijke rente toegewezen voor zover het verschuldigde loon niet tijdig is betaald. Als Visser zijn ontbindingsverzoek binnen zeven dagen na dagtekening van dit vonnis intrekt, herleeft de loondoorbetalingsverplichting na 1 juli 2019 eerst indien Visser zijn werkzaamheden hervat.

Beslissing

De Arbitragecommissie ontbindt arbeidsovereenkomst per 1 juli 2019, tenzij Visser van zijn intrekingsbevoegdheid gebruikmaakt. Roda J.C. wordt veroordeeld tot betaling van het reguliere loon exclusief kostenvergoedingen aan Visser over de periode van 1 april tot 1 juli 2019.

STRAFRECHT

Hof Amsterdam 12 februari 2019

ECLI:NL:GHAMS:2019:363 (Verdachte/Openbaar Ministerie (OM))

Inleiding

Tijdens een bekerwedstrijd op 16 september 2017 tussen voetbalvereniging A en voetbalvereniging B zijn verdachte en slachtoffer met elkaar in botsing gekomen. Slachtoffer, spelend voor voetbalvereniging B, kreeg de bal aangespeeld door een teamgenoot. Verdachte, spelend voor voetbalvereniging A, zette hierop een tackle of sliding in, in de richting van slachtoffer. Verdachte en slachtoffer zijn vervolgens op heftige wijze met elkaar in botsing gekomen. Ten gevolge van de botsing heeft slachtoffer breuken in het kuit- en het scheenbeen opgelopen, met ernstige en langdurige gevolgen voor zijn werk-, sport- en privéleven.

Verdachte is gedagvaard voor de politierechter. Aan verdachte is ten laste gelegd dat hij primair slachtoffer opzettelijk zwaar lichamelijk letsel heeft toegebracht, subsidiair slachtoffer heeft mishandeld met zwaar lichamelijk letsel tot gevolg en meer subsidiair slachtoffer heeft mishandeld. De politierechter heeft voor de bewezenverklaring beslissend gewicht toegekend aan de verklaring van de scheidsrechter, als enige onafhankelijke getuige, en heeft verdachte in eerste aanleg veroordeeld. Verdachte heeft hoger beroep ingesteld. Relevant is de vraag of kan worden vastgesteld dat verdachte de tackle of sliding met twee gestrekte benen

heeft uitgevoerd, en zo ja, of hij daarbij slachtoffer daarmee opzettelijk (zwaar) lichamelijk letsel heeft willen toebrengen of een aanmerkelijke kans op zulk letsel op de koop toe heeft genomen.

Beoordeling

Het hof constateert met de politierechter dat de verklaringen van diverse getuigen over de exacte toedracht van dit voorval sterk uiteenlopen. Getuigen die een band hebben met voetbalvereniging B spreken over een tackle of sliding uitgevoerd met twee gestrekte benen, waaraan onder meer is toegevoegd dat de actie van verdachte niet op de bal, maar op de man was gericht en niets te maken had met voetbal. Getuigen die gelieerd zijn aan voetbalvereniging A verklaren echter dat verdachte met één, niet (volledig) gestrekt been is ingekomen. Het was weliswaar een felle actie van verdachte, maar met het doel om de bal te onderscheppen. De politierechter heeft voor de bewezenverklaring uiteindelijk beslissend gewicht toegekend aan de verklaring van de scheidsrechter, als enige onafhankelijke getuige.

Het hof acht het niet verantwoord om aan de verklaringen van de scheidsrechter dezelfde bijzondere bewijskracht toe te kennen als de politierechter in eerste aanleg heeft gedaan. Het hof stelt vast dat er belangrijke verschillen bestaan tussen enerzijds de verklaring die de scheidsrechter tegenover de politie heeft afgelegd en de informatie die hij heeft ingevuld op het wedstrijdformulier, en anderzijds de verklaring die hij ten overstaan van de rechter-commissaris heeft afgelegd. In eerste instantie gaf hij stellig aan dat hij heeft gezien dat verdachte vanaf de linkerkant een sliding maakte met twee gestrekte benen vooruit in de richting van de benen van slachtoffer, waarna slachtoffer op de onderbenen zou zijn geraakt en door de lucht zou zijn gevlogen. Daarbij werd de bal ook meegenomen. Tegenover de rechter-commissaris gaf hij echter onder meer aan dat verdachte in zijn beleving met twee gestrekte benen vooruit kwam aanvliegen. Slachtoffer, die de bal voor zich had liggen en aan de voet had, zou hierdoor van achteren zijn geraakt en getorpedeerd, terwijl de bal op zijn plek bleef liggen. Niet is gebleken van omstandigheden die deze wezenlijke verschillen in de verklaringen kunnen verklaren, anders dan dat het voorval zich in een 'split second' voltrok.

Bij die stand van zaken is het hof van oordeel dat de precieze toedracht van het voorval thans niet met een bewezenverklaring vereiste mate van zekerheid is komen vast te staan, zodat het hof niet toekomt aan de vraag of er sprake was van opzet. Dit betekent dat verdachte integraal zal worden vrijgesproken van het hem ten laste gelegde.

Beslissing

Het hof vernietigt het vonnis waarvan beroep en doet opnieuw recht. Het hof verklaart niet bewezen dat verdachte het primair en subsidiair en meer subsidiair ten laste gelegde heeft begaan en spreekt de verdachte daarvan vrij.

VERBINTENISSENRECHT

Rb. Midden-Nederland 27 maart 2019

ECLI:NL:RBMNE:2019:1258 (Eiser/Koninklijke Nederlandse Voetbalbond (KNVB))

Inleiding

Eiser heeft op 19 oktober 2018 veertien toegangskaarten (hierna: kaarten) voor de wedstrijd Nederland-Zwitserland gekocht voor een totaalbedrag van € 180. Op de aankoop van de kaarten zijn de Standaardvoorwaarden van de KNVB van toepassing (hierna: Standaardvoorwaarden). In artikel 5.1 van de Standaardvoorwaarden staat dat het verboden is kaarten aan te bieden, (door) te verkopen of af te geven, tenzij sprake is van een individuele transactie in de privésfeer en dit de veiligheid niet in gevaar brengt. Een stadionverbod kan worden opgelegd aan eenieder die hiermee in strijd heeft gehandeld. Wanneer toegang tot het stadion wordt geweigerd, heeft dit ingevolge artikel 10.1 van de Standaardvoorwaarden tot onmiddellijk gevolg dat de kaarten hun geldigheid verliezen.

Eiser heeft 12 kaarten op Marktplaats te koop aangeboden voor € 25 per stuk. In reactie op de advertentie heeft de KNVB aan eiser geschreven dat het op grond van de Standaardvoorwaarden niet is toegestaan om kaarten aan te bieden, (door) te verkopen of af te geven, tenzij sprake is van een individuele transactie in de privésfeer. Door de kaarten op Marktplaats aan te bieden dan wel te verkopen, heeft eiser deze Standaardvoorwaarden overtreden. Verder gaf de KNVB aan dat de aangeboden kaarten niet meer geldig waren.

Op 9 november 2018 is bij exploit door de KNVB aan eiser een landelijk stadionverbod voor de duur van 18 maanden aangezegd. Daarnaast is eiser een geldboete van € 450 opgelegd. Eiser heeft beroep ingesteld bij de Commissie Stadionverboden van de KNVB (hierna: commissie) tegen het hem opgelegde stadionverbod. De commissie heeft het beroep afgewezen en het stadionverbod gehandhaafd.

Eiser vordert in kort geding primair het stadionverbod op te heffen, dan wel de uitvoering daarvan te ontzeggen, alsmede te wijken van de boete van € 450. Subsidiair vordert eiser te bepalen dat de duur van het stadionverbod disproportioneel is en deze te beperken tot een periode van 6 maanden of een door de rechtbank te bepalen tijdsduur, alsmede een matiging van de boete. Daarnaast vordert eiser de KNVB te veroordelen om tegen het door eiser aan de KNVB betaalde bedrag van € 133,20 voor de kaarten aan eiser te restitueren. Tot slot vordert eiser de KNVB te veroordelen in de kosten van de procedure. De KNVB voert verweer en concludeert tot afwijzing van de vorderingen.

Beoordeling

De voorzieningenrechter oordeelt dat eiser onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de KNVB hem ten onrechte een stadionverbod heeft opgelegd. Hij overweegt hiertoe

dat uit de Standaardvoorwaarden volgt dat het aanbieden, (door)verkopen of afgeven van kaarten alleen is toegestaan indien dit gebeurt in de vorm van een individuele transactie in de privésfeer en dit de veiligheid niet in gevaar brengt. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat het aanbieden en verkopen van kaarten via Marktplaats aangemerkt dient te worden als een transactie in de privésfeer. Voor eiser is het als verkoper op Marktplaats namelijk zichtbaar wie de koper van de kaarten is. De voorzieningenrechter volgt eiser niet in zijn uitleg van het begrip 'privésfeer'. Met privésfeer is de persoonlijke levenssfeer bedoeld die voor iedereen anders is en de KNVB mag zich in beginsel niet bemoeien met de persoonlijke levenssfeer. Waar de persoonlijke levenssfeer precies begint en eindigt is echter onduidelijk. Het gebruikmaken van de openbare en externe advertentiesite Marktplaats valt hier in ieder geval niet onder. Dat moet voor iedere (ver)koper van kaartjes duidelijk zijn. Dat de verkoper van een product gegevens van een geïnteresseerde/koper kan zien, maakt niet dat een transactie die het gevolg is van een openbaar aanbod toch kwalificeert als onderdeel van de persoonlijke levenssfeer. Verder heeft de KNVB onvoldoende weersproken aangevoerd dat er sprake is van handel in kaarten door eiser nu hij de kaarten met winst oogmerk heeft aangeboden. Immers, eiser bood de kaarten op Marktplaats voor meer aan dan waarvoor hij ze had gekocht. Voorgaande leidt ertoe dat eiser in strijd met de Standaardvoorwaarden heeft gehandeld. Dat eiser de kaarten eerst aan de KNVB zou hebben aangeboden, zoals eiser stelt, maakt dit niet anders.

Ook het beroep van eiser op de vernietigbaarheid van artikel 5.1 van de Standaardvoorwaarden slaagt niet. Eiser stelt dat dit artikel onvoldoende bepaalbaar zou zijn, omdat het begrip 'privésfeer' niet nader is gespecificeerd en zodoende voor interpretatie van de KNVB vatbaar zou zijn. Daardoor zou het volgens eiser, op grond van artikel 6:237 sub h BW, moeten worden vermoed onredelijk bezwarend te zijn. De voorzieningenrechter overweegt dat uit artikel 6:237 sub h BW volgt dat een beding vernietigbaar is als dat beding als sanctie op bepaalde gedragingen van de wederpartij verval stelt van toekomstige rechten of van de bevoegdheid bepaalde verweren te voeren. Artikel 5.1 bevat geen bepalingen dat rechten vervallen of dat verweren niet mogen worden gevoerd.

Tot slot stelt eiser dat het stadionverbod voor de duur van 18 maanden en de opgelegde boete van € 450 disproportioneel zouden zijn. De voorzieningenrechter oordeelt dat de KNVB in redelijkheid tot het opleggen van het stadionverbod en de boete heeft kunnen komen en dat voor matiging hiervan geen aanleiding is. De KNVB heeft bij het opleggen van het stadionverbod namelijk de Richtlijn termijn stadionverbod gehanteerd. Met inachtneming van deze richtlijn wordt bij het aanbieden/verkopen van toegangskarten een stadionverbod van 18 maanden opgelegd.

Eiser heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de bodemrechter het besluit van de KNVB tot het opleggen van een landelijk stadionverbod aan eiser ongedaan zal maken. De KNVB heeft dit besluit in redelijkheid kunnen nemen.

Beslissing

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen van eiser af en veroordeelt eiser in de proceskosten.

College van Arbiters KNVB 12 juli 2019

Arbitraal vonnis nr. 1500 (Brigitte Versteegh (Versteegh)/Jurich Carolina (Carolina))

Inleiding

Carolina is een professioneel voetballer. Versteegh is een intermediair. Tussen Versteegh en Carolina is op 24 juni 2018 een vertegenwoordigingsovereenkomst, zoals bedoeld in artikel 6 Reglement Intermediairs, gesloten met een looptijd van 24 juni 2018 tot 24 juni 2020 (hierna: eerste vertegenwoordigingsovereenkomst). De overeenkomst is bij de KNVB geregistreerd. Op 29 oktober is een tweede vertegenwoordigingsovereenkomst gesloten, met een looptijd van 1 april 2018 tot 1 april 2021 (hierna: tweede vertegenwoordigingsovereenkomst). De tweede vertegenwoordigingsovereenkomst is niet bij de KNVB geregistreerd.

Tussen Carolina en NAC Breda is per 30 juni 2018 een arbeidsovereenkomst voor de duur van drie jaar gesloten. De arbeidsovereenkomst eindigt van rechtswege per 30 juni 2021. Versteegh en NAC Breda hebben op 29 juni 2018 een commissieovereenkomst gesloten, waarin onder meer is opgenomen dat Versteegh gedurende de arbeidsovereenkomst per seizoen een vergoeding zou ontvangen over het door NAC Breda en Carolina overeengekomen salaris.

In de loop van het seizoen 2018/2019 vond Carolina dat hij bij NAC Breda niet, althans onvoldoende, aan spelen toekwam. Op 29 januari 2019 heeft Carolina in een whatsappgroep waaraan ook Versteegh deelnam een bericht gestuurd dat er een verstoord samenwerkingsverband zou zijn en hij de samenwerking met Versteegh per direct wilde beëindigen. Op 30 januari 2019 is tussen Carolina, NAC Breda en FC Den Bosch een uitleenovereenkomst (hierna: de uitleenovereenkomst) gesloten, waarbij Carolina voor de periode 30 januari 2019 tot en met 30 juni 2019 aan FC Den Bosch werd verhuurd. In de uitleenovereenkomst is onder meer het salaris van Carolina overeengekomen en dat Carolina bij de totstandkoming van de uitleenovereenkomst geen gebruik heeft gemaakt van een spelersmakelaar.

Versteegh stelt dat Carolina zich, ondanks een tussen partijen gesloten exclusieve vertegenwoordigingsovereenkomst, niet door Versteegh heeft laten bijstaan in contractonderhandelingen van Carolina met FC Den Bosch. Versteegh stelt als gevolg daarvan schade te hebben geleden. Versteegh verzoekt de Arbitragecommissie van de KNVB (hierna: Arbitragecommissie) Caroli-

na te veroordelen tot een schadevergoeding voor gedeelde inkomsten ad € 36 750. Daarnaast verzoekt Versteegh de Arbitragecommissie Carolina te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding voor door Versteegh geleden reputatieschade ad € 15 000. Tot slot verzoekt Versteegh de Arbitragecommissie voor recht te verklaren dat Versteegh recht blijft houden op een percentage van 7% van het overeengekomen brutojaarsalaris voor alle toekomstige tot stand komende overeenkomsten als bedoeld in de vertegenwoordigingsovereenkomst. Carolina stelt dat hij niet onjuist heeft gehandeld en dat de vertegenwoordigingsovereenkomsten tussen Carolina en Versteegh per 29 januari rechtsgeldig door hem zijn opgezegd. Daarnaast vordert Carolina een groot aantal betalingen op diverse gronden van Versteegh.

Beoordeling

De Arbitragecommissie stelt vast dat tussen partijen op 29 oktober 2018 een tweede vertegenwoordigingsovereenkomst is gesloten die, in strijd met het Reglement Intermediairs, door Versteegh ten onrechte niet ter registratie aan de KNVB is aangeboden. Bovendien bevat de tweede vertegenwoordigingsovereenkomst een aantal bepalingen dat strijdig is met het Reglement Intermediairs, waaronder de duur van de overeenkomst. De Arbitragecommissie overweegt dat de tweede vertegenwoordigingsovereenkomst zeer aanzienlijk afwijkt van de eerste, wel geregistreerde, vertegenwoordigingsovereenkomst en bepalingen bevat die in strijd zijn met reglementen van de KNVB. De Arbitragecommissie oordeelt dat Versteegh zich niet op de tweede vertegenwoordigingsovereenkomst, die ten onrechte niet bij de KNVB is geregistreerd, kan beroepen.¹

De eerste vertegenwoordigingsovereenkomst is naar het oordeel van de Arbitragecommissie door Carolina op 29 januari 2019 opgezegd. Versteegh heeft, onder verwijzing naar onder meer de tweede vertegenwoordigingsovereenkomst waarin exclusiviteitsafspraken zijn vastgelegd, betwist dat Carolina de overeenkomsten rechtsgeldig kon opzeggen. Echter, omdat Versteegh ten onrechte de tweede vertegenwoordigingsovereenkomst niet aan de KNVB ter registratie heeft voorgelegd, zal de Arbitragecommissie ook voor de uitleg van de eerder afgesloten eerste vertegenwoordigingsovereenkomst geen acht slaan op wat in de tweede vertegenwoordigingsovereenkomst is opgenomen. Bovendien volgt uit artikel 7:408 BW dat de opdrachtgever een overeenkomst van opdracht te allen tijde kan opzeggen. Afhankelijk van de omstandigheden van het geval kan dit wel leiden tot schadeplichtigheid van de opdrachtgever.

Onvoldoende is echter komen vast te staan dat Carolina zich bij de onderhandelingen met FC Den Bosch heeft laten bijstaan door een andere intermediair en het is een contractspeler toegestaan zelf te onderhandelen, zonder

bijstand van een intermediair. Dit volgt uit artikel 3 van de Intermediairsverklaring KNVB en uit vaste jurisprudentie.² Als Carolina voor zichzelf heeft opgetreden bij de totstandkoming van overeenkomsten en/of bij transfers naar andere clubs, kan Versteegh Carolina zulks niet verwijten. Niet is komen vast te staan dat Carolina zich bij de totstandkoming van de huurovereenkomst met FC Den Bosch heeft laten bijstaan door een andere intermediair. De Arbitragecommissie wijst daarom de vordering tot schadevergoeding, die Versteegh op de totstandkoming van de huurovereenkomst heeft gebaseerd, af. Daarbij merkt de Arbitragecommissie ten overvloede op dat de tot stand gekomen huurovereenkomst niet leidt tot een voor de intermediair van belang zijnde aanpassing van de arbeidsovereenkomst tussen Carolina en NAC Breda. Die arbeidsovereenkomst blijft immers ongewijzigd van kracht, waardoor er geen materiële schade is. Hierdoor stuit ook de vordering van Versteegh tot vergoeding van immateriële schadevergoeding integraal af. Ook de vordering voor recht te verklaren dat Versteegh recht blijft houden op een percentage van het (toekomstig) jaarsalaris wijst de Arbitragecommissie af. De vertegenwoordigingsovereenkomsten tussen partijen zijn immers beëindigd en Versteegh zal niet meer betrokken zijn bij de totstandkoming van nieuwe spelersovereenkomsten. Daarbij komt dat de Arbitragecommissie meent dat de commissievergoeding uit de huidige commissieovereenkomst met NAC Breda voldoende compensatie biedt voor de tussentijdse opzegging. Ingevolge deze overeenkomst heeft Versteegh voor het gehele seizoen 2018/2019 commissie ontvangen. Hierdoor heeft Versteegh voor een aanzienlijke periode waarin zij Carolina niet meer vertegenwoordigde commissie ontvangen.

De Arbitragecommissie wijst de vordering voor recht te verklaren dat de tussen Versteegh en Carolina gesloten overeenkomsten en mandaten zijn beëindigd toe. De Arbitragecommissie wijst de overige vorderingen van Carolina af.

Beslissing

De Arbitragecommissie wijst het gevorderde in conventie af en verklaart in reconventie dat de mandaten en de eerste vertegenwoordigingsovereenkomst zijn beëindigd en Versteegh geen beroep toekomt op de tweede vertegenwoordigingsovereenkomst.

Rb. Noord-Nederland 9 augustus 2019

ECLI:NL:RBNNE:2019:3563 (Supportersvereniging FC Groningen (Supportersvereniging)/FC Groningen B.V. (FC Groningen))

Inleiding

De Supportersvereniging heeft volgens haar statuten als doel het op zo veel mogelijk manieren steunen van

1. College van Arbiters KNVB 7 maart 2018, arbitraal vonnis nr. 1455 (*Alkan/Kongolo*).

2. College van Arbiters KNVB 7 maart 2018, arbitraal vonnis nr. 1455 (*Alkan/Kongolo*).

FC Groningen en het behartigen van de belangen van de supporters van FC Groningen. De Supportersvereniging komt in kort geding op voor een groep van ruim 200 supporters. Al deze supporters hadden in het voetbalseizoen 2018/2019 een SeizoenClubCard van FC Groningen (hierna: seizoenkaart) en hebben ook voor het voetbalseizoen 2019/2020 een seizoenkaart. Op de seizoenkaart zijn algemene voorwaarden van toepassing. Volgens deze algemene voorwaarden geeft de seizoenkaart recht op toegang tot alle, voor het publiek toegankelijke, thuiswedstrijden van het eerste en tweede (beloften)elftal van FC Groningen. Op grond van artikel 4 van de algemene voorwaarden zijn ook de standaardvoorwaarden van de KNVB van toepassing (hierna: standaardvoorwaarden). In de standaardvoorwaarden is bepaald dat het verboden is vuurwerk in het stadion mee te nemen, voorhanden of in bezit te hebben of te ontsteken. Daarnaast volgt uit de standaardvoorwaarden dat de club bevoegd is om de geldigheid van seizoenkaarten al dan niet tijdelijk (geheel of gedeeltelijk) te beëindigen indien beëindiging of opschorting naar het oordeel van de club noodzakelijk is.

Op 19 januari 2019 is bij de wedstrijd tussen FC Groningen en Heracles Almelo vanuit vak F van het stadion van FC Groningen vuurwerk afgestoken. De KNVB heeft FC Groningen daarvoor op 7 maart 2019 een deels voorwaardelijke straf opgelegd van één thuiswedstrijd zonder (indien mogelijk het verantwoordelijke deel van het) publiek. Op 20 april 2019 is bij de wedstrijd tussen FC Groningen en Ajax wederom vuurwerk vanuit vak F afgestoken. Naar aanleiding van dit incident, heeft de aanklager betaald voetbal op 20 juni 2019 aan FC Groningen een schikkingsvoorstel aangeboden. Indien dit voorstel niet zou worden geaccepteerd, zou de zaak aan de Tuchtcommissie Betaald Voetbal worden voorgelegd. Het schikkingsvoorstel bepaalde onder meer dat een geldboete van € 15 000 zou worden opgelegd aan FC Groningen en dat seizoenkaarthouders voor vak F geen toegang zouden mogen krijgen bij de eerstvolgende thuiswedstrijd van FC Groningen vier weken na 27 juni 2019. Vak F zou tijdens de wedstrijd leeg moeten blijven. FC Groningen heeft dit schikkingsvoorstel geaccepteerd. Op 25 juni heeft FC Groningen de seizoenkaarthouders uit vak F bij brief medegedeeld dat hun de toegang tot het stadion werd ontzegd bij de wedstrijd tussen FC Groningen en FC Twente op 10 augustus 2019. Indien zij de wedstrijd toch zouden bezoeken, zouden zij bovendien een stadionverbod riskeren. Daarnaast mochten de seizoenkaarten tot 10 augustus 2019 niet worden overgedragen of worden verplaatst.

De Supportersvereniging vordert in kort geding primair FC Groningen te gebieden de seizoenkaarthouders uit vak F toegang te verlenen tot het stadion van FC Groningen bij de wedstrijd tegen FC Twente op 10 augustus 2019. Subsidiair vordert de Supportersvereniging FC Groningen te gebieden seizoenkaarthouders uit vak F op tijd in de gelegenheid te stellen hun seizoenkaart voor vak F in te wisselen voor een seizoenkaart van een

ander vak, zodat zij de wedstrijd tegen FC Twente op 10 augustus 2019 kunnen bezoeken. Tot slot heeft de Supportersvereniging uiterst subsidiair gevorderd FC Groningen te gebieden 1/17e deel van de prijs voor de seizoenkaart terug te betalen aan de seizoenkaarthouders uit vak F.

Beoordeling

Niet in geschil is dat de Supportersvereniging een spoedeisend belang heeft bij de primaire en subsidiaire vordering en dat de Supportersvereniging een vereniging met volledige rechtsbevoegdheid is die uit hoofde van artikel 3:305a BW een rechtsvordering kan instellen die strekt tot bescherming van de belangen van seizoenkaarthouders uit vak F.

De voorzieningenrechter stelt vast dat de primaire en subsidiaire vorderingen van de Supportersvereniging strekken tot onverkorte nakoming van de tussen de seizoenkaarthouders uit vak F en FC Groningen gesloten overeenkomst tot aankoop van een seizoenkaart (hierna: overeenkomst). Of FC Groningen tot onverkorte nakoming van die overeenkomst gehouden is, moet met inachtneming van civielrechtelijke maatstaven worden beoordeeld. De seizoenkaarthouders uit vak F en FC Groningen hebben immers een civielrechtelijke verhouding. De aard en omvang van de in het schikkingsvoorstel vermelde straf ligt hier dan ook niet ter beoordeling voor. Bij de beoordeling of FC Groningen tot onverkorte nakoming van de overeenkomst is gehouden, moet in acht worden genomen dat FC Groningen is gehouden zich aan de reglementen van de KNVB te houden en opgelegde sancties na te leven.

De Supportersvereniging stelt dat FC Groningen te weinig heeft gedaan aan de voorgelegde straf in het schikkingsvoorstel door geen enkel verweer te voeren. FC Groningen heeft daartegenover het volgende aangevoerd. FC Groningen had een voorwaardelijke straf voor het afsteken van vuurwerk in het stadion bij de wedstrijd tussen FC Groningen en Heracles Almelo opgelegd gekregen. Daarna werd wederom vuurwerk afgestoken bij de wedstrijd tussen FC Groningen en Ajax. Op basis van jurisprudentie van de Tuchtcommissie Betaald Voetbal hadden FC Groningen en de supporters kunnen verwachten dat deze voorwaardelijke straf daardoor onvoorwaardelijk zou worden en dat er een additionele straf voor de nieuwe feiten zou worden opgelegd. Gelet op deze geschetste omstandigheden heeft FC Groningen naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter in redelijkheid kunnen beslissen het schikkingsvoorstel te aanvaarden. De voorzieningenrechter overweegt dat van FC Groningen niet kon worden gevergd verweer te voeren en de zaak te laten voorleggen aan de Tuchtcommissie Betaald Voetbal. Hierbij zou de niet onaanzienlijke kans hebben bestaan dat FC Groningen een hogere additionele geldboete opgelegd zou krijgen en meer dan één thuiswedstrijd zonder (een deel van) haar supporters had moeten spelen. Hierdoor zouden zowel FC Groningen als de supporters van FC Groningen in een slechtere positie komen.

In de gegeven omstandigheden moet de in het schikkingsvoorstel vermelde straf na aanvaarding daarvan worden gelijkgesteld aan een door de Tuchtcommissie Betaald Voetbal en/of door de Commissie van Beroep Betaald Voetbal opgelegde straf. FC Groningen is verplicht zich te houden aan de reglementen van de KNVB en is mede in dat verband verplicht uit hoofde van die reglementen opgelegde sancties na te leven. Van FC Groningen kan daarom niet worden gevergd dat zij de overeenkomst met de seizoenkaarthouders uit vak F onverkort nakomt. De tekortkoming kan gedaagde dan ook niet worden toegerekend, nu de tekortkoming krachtens de in het verkeer geldende opvattingen niet voor rekening van FC Groningen komt. Er is sprake van overmacht in de zin van artikel 6:75 BW. De voorzieningenrechter wijst het primair en subsidiair gevorderde daarom af.

Het uiterst subsidiair gevorderde wijst de voorzieningenrechter eveneens af. Dit betreft een geldvordering. Ingevolge de laatste zin van lid 3 van artikel 3:305a BW kan de rechtsvordering van de Supportersvereniging niet strekken tot een schadevergoeding te voldoen in geld.

Beslissing

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen af en veroordeelt de Supportersvereniging in de proceskosten en de na dit vonnis ontstane kosten.